

ESPLAIS LITERARIS

Any V

OLOT, MAIG DE 1925

Núm. 31

HIVERNENQUES

ALBA GRISA

*Quina fredor: Quina tristesa:
veure els camps tan desolats
sens aus cantaires, sense ramats
i envolcallats de boira espessa.
Ben grisa l'alba, sa llum incerta
entre la prada amorosament,
don ses canturies al suau vent,
sobre la terra molla i deserta;
De cada llar, un llum s'apaga
talment guspives nades al cel:
talment un altre brillant estel,
que en eixí el sol, ell ja s'amaga:
Un gall ja canta i li contesta
altre i un altre de més llunyà:
ja el jorn comença, ja n'és més clà:
i amb ell s'allunya tota tempesta:
I el toc de l'Angelus dolçament cau,
deixant-hi el cor cent recordances
un mont de somnis i d'esperances,
i un dolç esguard de bella pau:*

HIVERNAL

*Encara neva: més no tant:
el vent duu gel en ses entranyes
i gamba per valls i montanyes
amb força xiulant;
El llenyater, cara ferrenya,
devalla, deixant darrera seu*

*llurs esclòps marcats sobre la neu,
i un tros de llenya:*

*Al lluny, s'ovira una fogaina
entre mig de la boira i del fum
a dins de cada llar una llum
i una ploraina.*

*Des del finestral com des del cel,
una cara jove i riallera
és de la nit la llum primera:
és el primé estel.*

*Encara neva: Silenciosament
cau l'últim, floc, del veï campanà
borrallacs grinyolen, plora un cà
i bramala el vent...*

JOSEP SOY

CARNET DE PROSES

CARAMELLES

Es la vetlla del dissabte de Pasqua; les estrelles humitejades neguïtegen dalt del cel; la lluna, com mare amorosa, vetlla el són i la quietud de la terra.

Algun chor de jovencels passa, de tant en tant, i s'atura baix la finestra o balconada d'algunes de ses aimades o d'alguna bella donzella, i comença aleshores la cançó, feta exprofés i ritmada per els batecs del seu cor.

I arriuen a les nostres orelles ses notes un xic confoses, perdudes en la immensitat del silenci.

I encara més al lluny, igualment planyivol, s'en sent a una altre colla, que canta també cants de la terra.

Ens du una interna joia aquesta festa, perque veiem que té quelcom de nostre, i perque'ns la llegaren els nostres avis.

I és potser aquesta diada, la unica festa que servem de romanticisme.

I quan se li vulgui treure aquest caire que en té, sens dubte també la perderem.

ANTONI DOT ARXÉ